

Quisling-prosessen

Hvilke legender?

Av Hans Fredrik Dahl

Hr.advokat Karl Wyller er ikke helt rett informert om Quisling-prosessen. Han tror at spørsmålet om den nevrologiske undersøkelsen av Quisling ble reist og besluttet av retten. Det er ikke tilfelle. Det ble reist av Monrad-Krohn og drevet igjennom overfor de psykiatriske sakkyndige. Wyller tror videre at de sakkyndige var enige i at undersøkelsen skulle foretas, og støtter seg til en bokstavelig lesning av

rettsreferatet. Men andre kilder, som har vært referert i Aftenpostens debatt om dette, viser at Løikvam var imot undersøkelsen. Endelig mener Wyller at Quisling fikk hele syv «rekonvalesensdøgn» etter skalleblåsing og angiografien, og burde være fornøyd med det. Men i to av Wyllers rekonvalesensdøgn ble det faktisk holdt rettsmøter, med det resultat at da tiltalte skulle ta fatt på sin forsvartale, var han fysisk ute av stand til å gjennomføre den.

I nesten femti år nå har norske journalister gratulert hverandre med den offisielt vellykkede gjennomføringen av Quisling-prosessen. Det er sikkert grunn til det, i hovedsak. Likevel må en historiker få lov til å minne om at rettssaken ble skyssset igjennom i ekspressfart med den følge at endommelige og bisarre situasjoner oppsto underveis. Lagmannens påfallende partiske opptreden, og Monrad-Krohns uventede intervensjon fra siden, er bare to eksempler. Det finnes også andre. Hva sier for eksempel dagens jurister til at den høytidelige dommen over Quisling var delvis ferdigskrevet på forhånd, slik at tiltalte ble dømt, sogar dødsdømt, for forhold som overhodet ikke hadde vært nevnt under saken? Er det en plettfri prosess — eller gir det grunn til å innrømme at hastverket nok gikk noe ut over detaljene?